

Sygn. akt: X U 117/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2016 r. we W.

sprawy z odwołania **D. Z.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 05 lutego 2016 r. znak: (...)

w sprawie D. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o **zasilek chorobowy**

I. oddala odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawczyni kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił wnioskodawczyni D. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 30 stycznia 2016 r. do 12 lutego 2016 r.

W uzasadnieniu swojej decyzji strona pozwana wskazała, że prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli. Kontrolę wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jeżeli po analizie dokumentacji medycznej

i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność. W takim przypadku lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wystawia zaświadczenie (na druku ZUS ZLA/K), które jest traktowane na równi z zaświadczeniem stwierdzającym brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku, wydanym w myśl art. 229 § 4 Kodeksu pracy. Z posiadanej dokumentacji wynika, że lekarz leczący w zaświadczeniu lekarskim seria (...) orzekł, że jest wnioskodawczyni niezdolna do pracy w okresie od dnia 12-01-2016 r. do dnia 12-02-2016 r. W dniu 29-01-2016 lekarz orzecznik ZUS po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania orzekł, że niezdolność do pracy ustała z dniem 29-01-2016. Zatem strona pozwana odmówiła wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za wskazany okres.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni wskazała, że nie zgadza się z decyzją, gdyż ta decyzja strony pozwanej pozbawia wnioskodawczynię środków do życia, zagraża jej niemożnością korzystania z bezpłatnej rehabilitacji i korzystania z porad specjalistów, ubiegania się o przysługujące jej świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia, wobec okoliczności wskazanych w uzasadnieniu decyzji, tj. faktu, że lekarz leczący w zaświadczeniu lekarskim seria (...) orzekł, że jest wnioskodawczyni niezdolna do pracy w okresie od dnia 12-01-2016 do dnia 12-02-2016. W dniu 29-01-2016 lekarz orzecznik ZUS po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania orzekł, że niezdolność do pracy ustala z dniem 29-01-2016. Zatem strona pozwana odmówiła wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za wskazany okres.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni D. Z. otrzymała od lekarza medycyny lekarza specjalisty medycyny rodzinnej w Przychodni na (...) spółka z o.o. we W. zwolnienie lekarskie w związku ze stwierdzeniem niezdolności do pracy z powodu choroby (...) na okres od 12 stycznia 2016 r. do 12 lutego 2016 r.

Wnioskodawczyni leczyła się w Przychodni od 7 września 2015 r. do 4 maja 2016 r.

Dowód: - akta rentowe strony pozwanej w szczególności druk zwolnienia lekarskiego (...)

-dokumentacja medyczna wnioskodawczyni

- opinia biegłego sądowego kardiologa k. 59-60

W dniu 29 stycznia 2016 r. lekarz orzecznik ZUS przeprowadził kontrolę zwolnienia lekarskiego wnioskodawczyni.

W dniu 29 stycznia 2016 r. lekarz orzecznik ZUS po przeprowadzonym badaniu określił wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy wnioskodawczyni i wystawił zaświadczenie lekarskie wydane w wyniku kontroli lekarza orzecznika tj. druk ZUS ZLA/K, które traktowane jest na równi z zaświadczeniem stwierdzającym brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku wydanym w trybie art. 229 par. 4 kodeksu pracy. Jako datę ustania niezdolności do pracy wskazano 29 stycznia 2016 r.

Dowód: - akta rentowe strony pozwanej w szczególności druk zaświadczenia lekarskiego wydane w wyniku kontroli lekarza orzecznika ZUS

Wnioskodawczyni ma lat 56, obecnie nie jest zatrudniona.

Wnioskodawczyni zgłasza skargi na uczucie duszności o charakterze napadowym, niemożność nabrania powietrza pełną piersią, w godzinach nocnych niepokój, uczucie ściskania w lewej połowie klatki piersiowej, bóle neuralgiczne okolicy lewego łuku żebrowego, przy zwykłych ciśnieniu wnioskodawczyni stosuje doraźnie lek obniżający wartość ciśnienia (captopril).

Wnioskodawczyni waży 79 kg, ma 177cm wzrostu , skóra prawidłowo ucieplona, elastyczna , tkanka podskórna rozwinięta prawidłowo. Wnioskodawczyni ma tarczycę niepowiększoną, nos drożny, uszy bez wydzieliny patologicznej, głowa kształtu prawidłowego, klatka piersiowa prawidłowo wysklepiona, ruchomość oddechowa zachowana. Nad płucami wypuk jawny, osłuchowo szmer pęcherzykowy, akcja serca miarowa, częstość 80/min, tony czyste, akcentacja prawidłowa. Ciśnienie tętnicze: 140/90mmHg. Wnioskodawczyni ma brzuch miękki bez oporów patologicznych. Wątroba prawidłowa, śledziona niemacalna. Bez obrzęków obwodowych.

U wnioskodawczyni rozpoznano nadciśnienie tętnicze i żylaki kończyn dolnych.

Dowód: - opinia biegłego sądowego kardiologa k. 12, 59-60

W dniu 11.01.2016 roku lekarz POZ odnotował w karcie wnioskodawczyni: „ skargi na przeziębienie od około tygodnia, ból gardła, złe samopoczucie, kaszel męczący, temp. 37.7°C. Badanie fizykalne RR 110/70 . Gardło zaczerwienione.

A.s. miarowa, tony czyste. Płuca szmer fizjologiczny ZLA od 12.01.2016 do 12.02.2016 r. Może chodzić. (...) Wnioskodawczyni chorowała od 11.01.2016 do 28.01.2016".

Kolejna wizyta miała miejsce w dniu 15.02.2016 roku i -jak wynika z treści wpisu lekarza POZ - była spowodowana dolegliwościami bólowymi stawów i kręgosłupa.

Powodem wystawienia w dniu 11 stycznia 2016 r. zwolnienia lekarskiego była infekcja górnych dróg oddechowych. Lekarz leczący odnotował stwierdzone u powódki objawy kliniczne infekcji, zaordynował leki oraz wystawił zwolnienie lekarskie. Konieczność wystawienia zwolnienia lekarskiego w początkowym okresie infekcji była oczywista, tak więc od dnia 12 stycznia 2016 roku powódka była niezdolna do pracy, a uzasadnieniem dla wystawienia zwolnienia lekarskiego były stwierdzone objawy chorobowe. Oczywiste wątpliwości budzi natomiast długość wystawionego zwolnienia: od dnia 12.01.2016 r do 12 lutego 2016 r. Objawy niepowikłanej infekcji górnych dróg oddechowych ustępują zwykle w ciągu kilku, kilkunastu dni. W dniu 11.01.2012 roku nie było podstaw aby zakładać, że u wnioskodawczyni wystąpią powikłania i w związku z tym niezdolność do pracy wywołana infekcją będzie trwała aż miesiąc tj. do dnia 12.02.2016 roku. W dokumentacji nie odnotowano, aby u wnioskodawczyni wystąpiły jakiegokolwiek powikłania infekcji uzasadniające pozostawanie na zwolnieniu lekarskim aż przez miesiąc. Analiza dokumentacji medycznej nakazuje przyjąć, że decyzja ZUS o skróceniu okresu zwolnienia lekarskiego była zasadna.

W dniu 11 stycznia 2016 r. podczas wizyty lekarz leczący dokonał też pomiaru ciśnienia tętniczego u wnioskodawczyni i wartość ciśnienia była w tym dniu prawidłowa i wynosiła 110/70 [mmHg] (podobnie zresztą jak i w czasie kolejnej wizyty, którą powódka odbyła w dniu 15.0.2016 r. kiedy to pomiar ciśnienia wskazał: 125/80 mmHg). W dniu 11.01.2016 roku lekarz leczący nie odnotował aby u powódki występowały jakiegokolwiek nieprawidłowości układu krążenia, w szczególności zaś związane z nadciśnieniem tętniczym . Lekarz nie przepisał powódce w tym dniu leków przeciw - nadciśnieniowych, nie skierował powódki na konsultacje specjalistyczne ani na żadne badania w związku z chorobą nadciśnieniową. Z dokumentacji medycznej nie wynika aby w spornym czasie nadciśnienie miało u powódki ciężki przebieg. Dane z dokumentacji medycznej nie dają żadnych podstaw aby przyjąć, że przebieg choroby nadciśnieniowej, w szczególności w dniu 11.01.2016 roku i okresie wystawionego w tym dniu zwolnienia, uzasadniał wystawienie zwolnienia lekarskiego: stwierdzono bowiem u powódki w tym dniu w pełni prawidłową wartość ciśnienia, równocześnie nie odnotowano aby u wnioskodawczyni występowały długotrwale jakiegokolwiek problemy spowodowane chorobą nadciśnieniową.

Dowód: - opinia biegłego sądowego kardiologa k. 12, 59-60, 116-117

- dokumentacja medyczna wnioskodawczyni

W dniu 5 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wydał decyzję, w której odmówił wnioskodawczyni D. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 30 stycznia 2016 r do 12 lutego 2016 r. W uzasadnieniu swojej decyzji strona pozwana wskazała, że prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli. Kontrolę wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jeżeli po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność. W takim przypadku lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wystawia zaświadczenie (na druku ZUS ZLA/K), które jest traktowane na równi z zaświadczeniem stwierdzającym brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku, wydanym w myśl art. 229 § 4 Kodeksu pracy. Zaświadczenie to lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wręcza w dniu badania ubezpieczonemu informując go równocześnie o konieczności doręczenia zaświadczenia pracodawcy. Z posiadanej dokumentacji wynika, że lekarz leczący w zaświadczeniu lekarskim seria (...) orzekł, że jest wnioskodawczyni niezdolna do pracy w okresie od dnia 12-01-2016 do dnia 12-02-2016. W dniu 29-01-2016 lekarz orzecznik ZUS po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania orzekł, że niezdolność do pracy ustala z dniem 29-01-2016. Zatem strona pozwana odmówiła wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za wskazany okres.

Dowód: - akta rentowe strony pozwanej

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 59 ust 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 r. prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli. Zgodnie z ust 2 w/w artykułu, kontrolę wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jak stanowi ust 3 tego artykułu, w celu kontroli lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może: 1) przeprowadzić badanie lekarskie ubezpieczonego: a) w wyznaczonym miejscu, b) w miejscu jego pobytu; 2) skierować ubezpieczonego na badanie specjalistyczne przez lekarza konsultanta Zakładu Ubezpieczeń Społecznych; 3) zażądać od wystawiającego zaświadczenie lekarskie udostępnienia dokumentacji medycznej dotyczącej ubezpieczonego stanowiącej podstawę wydania zaświadczenia lekarskiego lub udzielenia wyjaśnień i informacji w sprawie; 4) zlecić wykonanie badań pomocniczych w wyznaczonym terminie.

Zgodnie z ust 7 w/w artykułu 59, jeżeli po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność.

W przypadkach, o których mowa w ust. 7, lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wystawia zaświadczenie, które jest traktowane na równi z zaświadczeniem stwierdzającym brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku, wydanym w myśl art. 229 § 4 Kodeksu pracy. (ust 8).

Zgodnie z ust. 9 w/w artykułu, zaświadczenie, o którym mowa w ust. 8, lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wystawia w formie dokumentu elektronicznego uwierzytelnionego z wykorzystaniem kwalifikowanego certyfikatu lub profilu zaufanego ePUAP, zgodnie ze wzorem ustalonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego udostępnionego bezpłatnie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Przepisy art. 55 ust. 2 i art. 55a ust. 7-9 stosuje się odpowiednio.

Zgodnie z regulacją art. 59 ust. 10 komentowanej ustawy, w przypadkach utraty ważności zaświadczenia lekarskiego (jeżeli ubezpieczony uniemożliwił przeprowadzenie badania albo nie dostarczył wyników badań pomocniczych; określenia przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wcześniejszej daty ustania niezdolności do pracy) Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję o braku prawa do zasiłku, której kopia jest przesyłana pracodawcy ubezpieczonego, którego ta decyzja dotyczy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego.

Powołany w sprawie biegły sądowy kardiolog wydał w niniejszej sprawie trzy opinie tj. opinię z dnia 18 kwietnia 2016 r. (k. 12), opinię z dnia 25 maja 2016 r. (k. 59-60) i opinię uzupełniającą z dnia 11 lipca 2016 r. (k. 116-117).

Zarówno w opinii z dnia 25 maja 2016 r. jak i opinii uzupełniającej z dnia 11 lipca 2016 r. (gdyż opinia z dnia 25 maja 2016 r. nie zawierała jednoznacznych wniosków), biegły sądowy jednoznacznie uznał, że na podstawie zgromadzonej dokumentacji i po badaniu wnioskodawczyni była zdolna do pracy od dnia 30 stycznia 2016 r. i brak jest podstaw do uznania, że decyzja strony pozwanej jest nieprawidłowa.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach organu rentowego i aktach przedmiotowej sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty profesjonalne i uprawnione oraz których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do opinii biegłego sądowego, Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez niego w toku niniejszego postępowania. W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłego sądowego są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, w szczególności że wnioskodawczyni nie przedstawiła żadnych dodatkowych racjonalnych argumentów wobec jednoznacznych i kategoriowych wniosków zawartych w opinii biegłego.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania stanowiska biegłego, że wnioskodawczyni od 30 stycznia 2016 r. była zdolna do pracy, tym bardziej, że wydane opinie przez biegłego sądowego zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniająca stan zdrowia wnioskodawczyni w spornym okresie. Biegły sądowy w uzupełniającej opinii wyraźnie wskazał, że: „...Konsultacja kardiologiczna, którą odbyła po raz pierwszy w dniu 3 marca 2016 r. wskazuje, że przesłanką do odbycia konsultacji była jednorazowa zwyżka ciśnienia do 170/100mm Hg, z równoczesną adnotacją, że wnioskodawczyni nie stosuje leków przeciwnadciśnieniowych. Kardiolog w echu echokardiograficznym nie stwierdzał żadnych patologii, w tym również mogących być następstwem nadciśnienia tętniczego . W podsumowaniu konsultacji rozpoznano u wnioskodawczyni pierwotne nadciśnienie w postaci łagodnej...”

Zatem biegły sądowy jednoznacznie podtrzymał w swojej opinii uzupełniającej stanowisko wyrażone w opinii z dnia 24 kwietnia 2016 r.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłego opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że biegli są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem.

Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego ujęty w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolone stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że opinia nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawczynie.

Jeszcze na etapie postępowania przed organem rentowym wnioskodawczynie została poddana badaniom przeprowadzonym przez lekarza orzecznika, które także wykluczyły to, że w spornym okresie była ona niezdolna do pracy. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonych przez biegłego. Również dokumentacja medyczna przedłożona przez wnioskodawczynie, a także zgromadzona przez Sąd w toku postępowania na wniosek biegłego, nie dawała podstaw do zmiany zajętego w tym zakresie stanowiska. Nie wskazywała ona bowiem (poza ogólnymi sugestiami odnośnie kontynuacji leczenia i potrzeby uzyskania środków do życia), aby w spornym okresie była ona niezdolna do pracy.

Podkreślenia wymaga, że ocenie podlegał stan zdrowia wnioskodawczynie w okresie od 30 stycznia 2016 r. do 12 lutego 2016 r. dlatego podnoszone przez nią argumenty, że w późniejszym okresie również chorowała pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Dodatkowo należy wskazać, subiektywne odczucia wnioskodawczynie co do stanu zdrowia nie znajdują odzwierciedlenia w dowodach z opinii biegłego sądowego i nie mogą stanowić podstaw do zmiany decyzji strony pozwanej albowiem Sąd orzeka na podstawie całościowego materiału dowodowego a w szczególności dokumentacji medycznej. Argumenty zawarte w piśmie procesowym wnioskodawczynie z dnia 6 września 2016 r. (data stempla pocztowego) nie wniosły żadnych merytorycznych uwag do wydanej opinii uzupełniającej. Wnioskodawczynie podniosła te same argumenty, który podnosiła wcześniej w toku postępowania, w szczególności odnośnie jej trudnej sytuacji materialnej, a także problemów z ciśnieniem, czy też konieczności rehabilitacji, lecz argumenty te nie mogły stać się podstawą do zakwestionowania treści opinii biegłego sądowego.

Mając powyższe na uwadze powyższe, Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne. (pkt I wyroku)

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych. (pkt II wyroku).